

Arrest

nr. 307 947 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE &
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren in het jaar 1962.

1.2. Verzoekster dient op 5 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 18 augustus 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een vertrouwenspersoon.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 december 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in 1962 te Sheikh Cali, Middle Juba. U woonde uw hele leven in dezelfde regio, het platteland van Sheikh Cali en omgeving. U ging nooit naar school en bent analfabeet. Voor uw vertrek woonde u nog één jaar met uw kleindochters in Jilib. U heeft de Somalische nationaliteit. U behoort tot de clan Ashraf, Hassan.

Uw echtgenoot en zoon werden vermoord door Al Shabaab. Op een dag kwam F., de oom langs vaderszijde van uw kleindochters, u melden dat uw kleindochters waren achtergelaten door hun ouders die op de vlucht waren voor Al Shabaab. Hun vader was eerst gevlucht en later hun moeder ook. U besloot daarop naar Jilib te gaan en verbleef daar nog één jaar met uw kleindochters Sum., Suk. en Si.. Jullie kregen onderdak van Faisal in de wijk Howlwadaag. Faisal werd aangesproken door Al Shabaab omdat ze uw kleindochter Si. wilden meenemen om te trouwen en hij ging hiermee akkoord, maar u niet. Nadat u zelf door Al Shabaab werd bedreigd, besloot u te vluchten. U verliet het land samen met uw kleindochters en vluchtte naar Kenia. U heeft de oom van de kinderen niet meer gezien nadat u vertrokken was uit Somalië. Jullie verbleven twee jaar in het vluchtelingenkamp Dadaab en nog twee jaar in de hoofdstad, voor jullie samen naar Europa reisden. Jullie kwamen op 4 augustus 2022 aan in België en dienden op 5 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

U legt een medisch document (verwijzing naar een arts-specialist) voor ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U was reeds op 22 juni 2023 aanwezig voor uw persoonlijk onderhoud, op dezelfde dag als uw kleindochters Sum. A.A. (CGVS nr. [...]), Suk. A.A. (CGVS nr. [...]) en Si. A.A. (CGVS nr. [...]). U moest toen echter om medische redenen (toediening insuline) naar huis vertrekken nog voor uw persoonlijk onderhoud kon aanvangen. Hier werd bij de planning van het tweede persoonlijk onderhoud rekening mee gehouden: u werd in de namiddag opgeroepen om voldoende tijd te hebben voor uw medische verzorging 's morgens. Ook werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud verduidelijkt dat u steeds om een pauze kon verzoeken en werd er regelmatig gepeild naar hoe u zich voelde tijdens het persoonlijk onderhoud. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud eveneens bijgestaan door uw vertrouwenspersoon, mevrouw L. Het persoonlijk onderhoud is goed verlopen en noch uw advocaat, noch uw vertrouwenspersoon, hadden opmerkingen met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beide persoonlijke onderhouds uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18.08.2023 (verder NPO), p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat

de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het dorp Sheikh Ali in het district Jilib in de provincie Middle Juba. Uw verklaringen over de geografische omgeving rond uw beweerde dorp van herkomst, uw eigen leven daar en het bewind van Al Shabaab overtuigen niet. Ze zijn vaak beperkt en in sommige gevallen zelfs tegenstrijdig met de beschikbare informatie. U legt evenmin overtuigende verklaringen af over uw verblijf van één jaar in Jilib met uw kleindochters.

U verklaart geboren te zijn te “Sheikh Cali, meer op het platteland” en altijd in dezelfde regio gebleven te zijn “het platteland van Sheikh Cali en omgeving”. U bent nooit ergens anders geweest of verhuisd, behalve het laatste jaar voor uw vertrek toen u in Jilib woonde met uw kleindochters (NPO, p. 4).

Uw kennis van de geografische omgeving rond uw beweerde dorp van herkomst is echter zeer beperkt voor iemand die verklaart zo lang op dezelfde plaats gewoond te hebben – meer dan vijfenvijftig jaar. **Zo kan u het dorp Sheikh Cali niet preciezer situeren** dan in het district Jilib in de provincie Middle Juba (NPO, p. 5). U verklaart “het is eigenlijk midden in de wildernisgebieden, waar veel nomaden gevestigd zijn, veehouders, en je hebt ook veel waterbekkens in de buurt” (NPO, p. 5). U heeft bovendien geen idee hoe ver Jilib gelegen is van Sheikh Cali of hoe lang men naar daar onderweg is, behalve dat je niet op een dag op en af kan gaan en dat het u zelf een hele nacht kostte om daar te geraken, en kent geen enkele plaats die tussen Sheikh Cali en Jilib gelegen is “toen ik daar weg ging, ik passeerde enkel langs platteland-achtige gebieden, ik kwam niks tegen eigenlijk” (NPO, p. 6). Even later gevraagd wat het dichtstbijzijnde andere dorp is bij Sheikh Cali, moet u het antwoord schuldig blijven “ik ken enkel Jilib, voor de rest niks” (NPO, p. 7). Nogmaals gevraagd of u geen enkel ander dorp in de buurt kent, bevestigt u dat (NPO, p. 7). U had het nochtans even daarvoor wel gehad over “de kleine dorpjes in de buurt” (NPO, p. 5). Bovendien, gezien uw verklaringen dat de mannen het vee meenamen naar andere plaatsen (NPO, p. 7), is het moeilijk te geloven dat u geen enkele andere plaatsnaam zou kennen. U kent zelfs niet de namen van de plaatsen waar er water werd gehaald als jullie waterbekken leeg waren (NPO, p. 8). Gevraagd of er een rivier in de buurt gelegen is, noemt u de rivier Shabelle en verklaart u dat deze “niet heel dichtbij” was (NPO, p. 7). Er moet echter worden opgemerkt dat de rivier Juba de belangrijkste rivier is die door de provincie Middle Juba en het district Jilib loopt, alsook door de stad Jamaame, en dat het op basis van uw (zeer vage) beschrijving van de ligging van uw dorp en de afstand naar Jilib niet logisch zou zijn dat de rivier Shabelle dichterbij gelegen is. Bovendien moet worden opgemerkt dat het door u opgegeven geboortedorp Sheikh Cali niet werd teruggevonden door het CGVS in de ruime beschikbare en gedetailleerde informatie over deze Somalische regio (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Zelfs indien het om een dorp zou gaan dat zo klein is dat het niet in de beschikbare informatie terug te vinden zou zijn, kan nog van u verwacht worden dat u dit dorp enigszins zou kunnen situeren in de grotere regio – aan de hand van bepaalde ijkpunten of dorpen en steden in de buurt – iets waar u hoegenaamd niet in slaagt zoals uit het bovenstaande blijkt – wat toch wel heel erg opvallend is aangezien u meer dan vijftig jaar in hetzelfde dorp zou hebben gewoond en bijgevolg verschillende turbulente periodes zou moeten hebben meegemaakt in deze beweerde regio van herkomst. **Uw gebrekkige kennis van uw directe geografische leefomgeving tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde herkomst aan.**

Een ander element dat de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst verder aantast, zijn uw verklaringen over uw onmiddellijke leefomgeving en dagdagelijkse activiteiten. U blijft heel erg op de oppervlakte bij vragen over uw dorp en slaagt er niet in om een aan uw persoonlijk leven gelinkte of non-generieke beschrijving te geven van uw dorp. Gevraagd om te beschrijven wat voor soort plaats het is, hoe het eruit ziet, wat er specifiek is, komt u met een heel generieke beschrijving: “Sheikh Cali is platteland, veehouders, en landbouwers zijn daar gevestigd, de meeste veehouders bezitten koeien, schapen en geiten. De gewassen die daar geteeld worden zijn mais, sorghum, verschillende soorten fruit, en de aarde is roodachtig. Het is een vruchtbare grond” (NPO, p. 5). Nogmaals gevraagd om meer over de plaats te vertellen, beschrijft u hoe de huizen eruit zien. Daarop wordt u erop gewezen dat wat u vertelt overal op het platteland kan zijn en nogmaals wordt u gevraagd om iets specifiek over Sheikh Cali te vertellen. U verklaart dat er een Koranschool is en dat de stichter naar het dorp werd genoemd, en dan begint u te vertellen over de Ashraf clan en wat zij doen. U herhaalt dat u nooit naar een stad geweest bent en altijd op het platteland bent gebleven (NPO, p. 5). U heeft geen idee hoeveel families er woonden (NPO, p. 6). Gevraagd of de gezinnen aan elkaar verwant waren, noemt u een hele resem clans op. U wordt er al voor een tweede maal op gewezen dat wat u vertelt te algemeen is en wordt nogmaals gevraagd om iets te vertellen wat specifiek is aan uw woonplaats (NPO, p. 6). Opnieuw komt u niet verder dan “de mensen daar leven van de landbouw, en ze zijn veehouders, het is een vruchtbare grond, het is altijd groen, het regent veel daar” (NPO, p. 6). U verklaart dat er een wateropslagplaats was, maar komt opnieuw niet verder dan een generieke beschrijving

(NPO, p. 6). U verklaart dat er geen winkels of restaurants of theehuizen waren en dat de zaken die je wel kon kopen werden meegebracht door de mannen wanneer ze gingen reizen naar andere dorpen of steden. U kan echter slechts twee plaatsen opnoemen waar ze naartoe reisden, Jilib, en Jamaame (NPO, p. 6). U beschrijft Jamaame als “nog een andere stad verderop”, maar Jamaame ligt meer dan 50 kilometer ten zuiden van Jilib.

Hierbij aansluitend moet worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt over jullie manier van leven in en rond het dorp weinig doorleefd zijn en elkaar soms tegenspreken. Het is ten eerste zeer frappant dat u, ondanks het feit dat u verklaart van landbouw en veeteelt geleefd te hebben op het platteland, verklaart dat er slechts twee seizoenen zijn: zes maanden Jilaal en zes maanden Gu. Het is voor iemand met uw profiel compleet onbegrijpelijk dat u niet zou weten dat er vier seizoenen zijn en dat u de seizoenen Deyr en Hagga niet vermeldt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit gebrek aan kennis tast bijgevolg uw algemene geloofwaardigheid zeer sterk aan. Het is bovendien heel moeilijk te geloven dat u op basis van de meer dan vijftig jaar dat u in dezelfde regio woonde niet meer doorleefde verklaringen kan afleggen over periodes van droogte dan dat sommige mensen weggaan als het droog is, en dat er veel vee sterft (NPO, p. 8). Gevraagd of de droogte nog andere gevolgen had, is uw antwoord “nee, je overlijdt wel als je tijd gekomen is” (NPO, p. 8). Gelet op de onmenselijke omstandigheden die de droogtes van 2011 en van 2016-2017 in Oost-Afrika in het algemeen, en Somalië in het bijzonder, met zich meebrachten (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier), is het weinig waarschijnlijk dat uw herinneringen hierover zodanig vaag zijn dat u slechts heel oppervlakkige verklaringen kan afleggen hierover.

U koppelt bovendien uw incorrecte verklaringen over de seizoenen aan uw verklaringen over het vee en periodes van hogere mobiliteit. Zo verklaart u dat tijdens Gu – die volgens u zes maanden duurt, voldoende voedsel is voor het vee, en ook genoeg melk. U verklaart dat tijdens Jilaal – die volgens u zes maanden duurt – alles uitdroogt, er geen water is en er niet veel te grazen valt voor het vee (NPO, p. 7). Gebaseerd op de vier seizoenen wisselen deze periodes zich echter vier keer per jaar af en niet twee keer per jaar, zo is de piek van de melkproductie bijvoorbeeld in de periodes Gu en Deyr en is de moeilijkste periode om water te vinden Jilaal, die geen zes maar ongeveer drie maanden duurt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over het wat en hoe van deze verplaatsingen: zo verklaart u eerst dat het vee tijdens Jilaal werd meegenomen door de mannen “ver weg van het dorp, andere locaties, waar er wel water was” en dat ze soms maanden, soms één maand, soms twee weken wegbleven en terugkeerden als het weer regende. Wanneer u om verduidelijking wordt gevraagd, verklaart u dat de vrouwen en de kinderen achterbleven (NPO, p. 7). Even later verklaart u, wanneer u wordt gevraagd of u altijd in hetzelfde huis woonde, plots dat u altijd daar was “behalve als we moesten vertrekken in de buurt waar regen gevallen was” (NPO, p. 9). Daarop verklaart u dat de vrouwen wel konden meegaan tijdens Gu, als er regen gevallen was “omdat ze in de buurt blijven” (NPO, p. 9). Daarop gevraagd om te beschrijven hoe dat in uw eigen situatie dan ging, geraakt u niet verder dan “je gaat gewoon mee, ik ging gewoon mijn eigen hut weer in elkaar zetten, in de buurt, op het platteland, waar water was”, en kan u niet meer details geven wanneer u daarnaar gevraagd wordt (NPO, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt hoe ver die verplaatsingen waren, verklaart u dat dit een halve dag, maximum een dag was (NPO, p. 10), en op de vraag hoe lang jullie dan bleven, verklaart u een paar dagen. Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt hoe de oom van uw kleindochters u kon vinden (NPO, p. 18), spreekt u zichzelf bovendien tegen door op dat moment te verklaren “ze wisten wel waar ik gevestigd was (...) ik was altijd op dezelfde plaats”. Bovenop het feit dat u niet in staat bent in detail te vertellen over de verplaatsing en u zichzelf tegensprekt, is het weinig aannemelijk dat een grote groep mensen al hun hutten om de paar dagen zou moeten afbreken en terug opbouwen. Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat de trekking vooral gebeurt tijdens de periode Jilaal (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van welke factoren invloed hebben op de prijs van het vee (koeien meer specifiek), des te meer omdat u verklaart dat u met dit geld voedsel en kleren kocht en dit noodzakelijk was (NPO, p. 11). U weet enkel te vertellen dat het vroeger goedkoper was, en nu alles duurder is geworden (NPO, p. 12) en u ontwijkt de vraag of de prijs schommelde doorheen het jaar. Uw excuus dat u dit niet wist omdat u ze niet zelf naar de stad bracht, is weinig overtuigend (NPO, p. 12), des te meer omdat u later verklaarde dat u zelf nog twee jaar in uw levensonderhoud moest voorzien na het overlijden van uw echtgenoot (NPO, p. 19). **Dit gebrek aan kennis over de kern van uw leefomgeving, tevens de bron van inkomsten van uw gezin, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde afkomst uit Sheikh Cali.**

U bent bovendien amper op de hoogte van de socio-politieke context in de regio waar u uw hele leven zou hebben gewoond. Gezien uw leeftijd heeft u meerdere opeenvolgende machthebbers meegemaakt, en hoewel er gezien uw profiel van u niet verwacht kan worden dat u hier details over kan geven, mag er van u toch meer verwacht worden dan hetgeen u vertelt. U geraakt namelijk niet verder dan te verklaren dat er Somaliërs aan de macht waren voor Al Shabaab en dat Al Shabaab na hun aankomst niet meer zijn weggegaan en dat er overdag een “soort leger” was van “Somaliërs die niet tot Al Shabaab behoren” (NPO, p. 14). Ook kan u de komst van Al Shabaab op geen enkele manier in de tijd situeren, zelfs niet aan de hand van referentiemomenten in uw eigen leven (NPO, p. 15) en beweert u dat Al Shabaab bij hun eerste

aankomst onmiddellijk eisten dat iedereen zich bij hen aansloot (NPO, p. 14). U kan geen doorleefde verklaringen afleggen over de aanwezigheid van Al Shabaab en herhaalt opnieuw dat ze mensen verplichtten om zich bij hen aan te sluiten (NPO, p. 15). Op de vraag of ze belastingen opleggen aan de mensen – een algemeen gekende standaard praktijk van Al Shabaab – antwoordt u “nee dat doen ze niet, ze vermoordden mensen” (NPO, p. 15). U heeft nooit van de Islamitische rechtbanken (ICU) gehoord (NPO, p. 15).

Er dient voor de volledigheid ook te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt een jaar lang in Jilib te hebben verbleven voor u het land verliet. U verklaart immers dat u de boodschap kreeg dat uw kleindochters alleen waren en daarop besloot naar Jilib te gaan om voor hen te zorgen (NPO, p. 7 en 18). U had uw kleindochters nooit eerder gezien omdat uw dochter alleen naar u kwam (NPO, p. 18). U legt echter zeer vage verklaringen af over hoe u van uw dorp naar Jilib reisde: “ik was meegenomen door de jongen die mij de boodschap heeft gebracht dat de kinderen alleen waren” (NPO, p. 7) en verklaart “ik weet niet precies waar we langs zijn gereden of gelopen” om dan te verklaren dat u een hele nacht aan het lopen was en in de ochtend de stad binnenkwam (NPO, p. 18). U had deze begeleiding nodig omdat u de omgeving niet kende (NPO, p. 18), wat uw profiel van semi-nomade alleen maar verder onderuit haalt.

Naast uw verklaringen over uw verplaatsing van uw dorp naar Jilib zijn ook uw verklaringen over uw verblijf ter plaatse weinig aannemelijk. Bij uw aankomst waren de kinderen “verwaarloosd, en ze waren alleen, ze zaten in een heel slechte situatie” (NPO, p. 18) en jullie kregen onderdak van “die jongen”, Faisal, de oom van de kinderen en broer van hun vader, in de wijk Howlwadaag (NPO, p. 18-19). Hoewel Jilib wordt beschouwd als een van de de facto Al-Shabaab hoofdsteden (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) en Al Shabaab er al zeer lange tijd quasi ononderbroken aan de macht is, verklaart u dat de overheid er aan de macht was. U verklaart ook niets gemerkt te hebben van veiligheidsincidenten, hoewel er volgens beschikbare informatie steeds vele incidenten geweest zijn in Jilib (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook uw verklaring dat “ik zag gewoon mensen die aan het rondlopen waren en die zeiden dat ze bij hen behoorden” lijkt uit de lucht gegrepen en is weinig aannemelijk (NPO, p. 15). U kent de naam van de rivier niet en gebruikt als excuus dat u niet naar buiten ging, waarmee u zichzelf tegenspreekt. U had immers aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaard dat u met uw kleinkinderen buiten moest gaan om eten te zoeken en zo op verschillende plaatsen kwam en dat later nogmaals bevestigd (NPO, p. 3-4, p. 19). Ook is het opmerkelijk dat iemand die haar hele leven in een dorp heeft gewoond niets opmerkelijk kan vertellen over de stad, wat toch een zeer groot contrast moet zijn geweest met het plattelandleven (NPO, p. 19). Zo is uw beschrijving van de weg die u van het huis naar het centrum nam zeer vaag: “huizen, mensen op straat, het was wel een beetje drukker dan waar ik was” en kan u zich geen andere opmerkelijke zaken herinneren. Ook uw beschrijving van het huis waar u daar woonde is even vaag: “huisjes gemaakt van golfplaten, en je had ook bussen, die daar aan het rijden waren” (NPO, p. 19). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u, als alleenstaande oudere vrouw met gezondheidsproblemen, die niet goed te been was, met drie jonge kinderen onvoorbereid uit die plaats kon vertrekken en zomaar begon te wandelen met uw kleinkinderen en van de eerste de beste automobilist die u tegenkwam hulp kreeg om tot in Kismayo te geraken (NPO, p. 20).

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw herkomst uit het dorp Sheikh Cali hoegenaamd niet aannemelijk weet te maken. Uw verklaringen over de geografische omgeving rond uw beweerde dorp van herkomst, uw eigen leven daar, en de socio-politieke context weten niet te overtuigen. Ze zijn vaak beperkt en in sommige gevallen zelfs tegenstrijdig met de beschikbare informatie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Shiikh Cali in het district Jilib gelegen in de regio Middle Juba. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Shiikh Cali en later in Jilib heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens de inleiding van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (NPO, p. 3). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat uw medische problemen betreft, waarvoor u een attest neerlegt, dient te worden opgemerkt dat dit aspect als dusdanig niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal behoort en u zich dient te beroepen op de geëigende procedure.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven om opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 30 augustus 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“1. Vooraf

Verzoekster wenst tevens door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting gehoord te worden. Verzoekster wenst tijdens dit verhoor onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden gerezen zijn, recht te zetten. Verzoekster heeft de indruk dat zij misbegrepen is geworden door de beide instanties naar aanleiding van de door haar afgelegde verklaringen.

2. Verzoekster kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat – Generaal dat zij niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en zij niet als Vluchteling kan worden erkend en haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

3. De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 05.01.2024 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve. Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval. Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het profiel van verzoekster, een ongeschoolde alleenstaande vrouw. Tevens is tijdens het interview duidelijk gebleken dat de intellectuele capaciteiten van verzoekster zeer beperkt waren.

4. Verzoekster wijst er vooreerst op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoekster meent dan ook dat zij hieraan ruimschoots heel voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoekster met betrekking tot de door haar aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

5. Door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met de lage scholingsgraad van verzoekster. Verzoekster is ongeschoold en ongeletterd. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met haar persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft al verschillende keer in die richting geoordeeld: Bovendien moet bij de beoordeling van de bewijslast rekening worden gehouden met de status van niet-begeleide minderjarige van verzoekster op het ogenblik van het verhoor. Zo moet het onderzoek van de asielaanvraag van een niet-begeleide minderjarige worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid. (Art. 48/3 vreemdelingenwet). (Raad Vreemdelingenbetwistingen 31 januari 2008, J. dr. jeun. 2008, afl. 274, 35 en <http://www.jdj.be> (16 mei 2008) Nochtans blijkt uit de beslissingen van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er geen rekening werd gehouden met de haar scholingsgraad. Verzoekster is analfabeet. Verzoekster was een huisvrouw. Haar leefwereld beperkte zich tot haar woning. Uit nalezing van het administratief dossier blijkt dat er in casu niet vertrokken werd vanuit een “free narrative” interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze

en gesloten vragen. In vele gevallen leiden de verhoren tot de conclusie dat de kandidaat-vluchteling maar een ontoereikende kennis van Somalië heeft. Men moet nochtans toch opmerken dat de Somalische generatie, vandaag vaak op de vlucht, maar een zeer beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs. Ook dient vastgesteld te worden dat het CGVS geen enkel appreciatieverschil maakt al naar gelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn heel leven in Somalië geleefd heeft of maar voor een deel, of om het even welke andere specificiteit, wat een wantrouwen tegenover dergelijke instructiemethodes, vandaag de voornaamste evaluatiemethode, zou moeten opwekken. Het UNHCR heeft zich al ongerust gemaakt over de afwijkingen waartoe het gebruik van objectieve informatie om de geloofwaardigheid van de asielzoekers te testen, zou kunnen leiden: « In individual claims, the particular circumstances and the credibility of the claimant will often be the most decisive elements. Internal or external evidentiary contradictions do not necessarily mean that the claimant is not generally credible, and excessive reliance should not be placed upon information systems at the expense of the claimant's own testimony (UN High Commissioner for Refugees, Country of Origin Information: Towards Enhanced International Cooperation, February 2004. (<http://www.unhcr.org/refworld/docid/403b2522a.html>)

6. Verzoekster volhardt dat zij steeds de waarheid heeft verteld. Verzoekster verwijst terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen. Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren. Verzoekster verwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011: *Relativement à cette question, tout en admettant que le caractère frauduleux ou mensonger des déclarations peut légitimement conduire la partie défenderesse à mettre en doute la bonne foi d'un demandeur, le Conseil rappelle sa jurisprudence constante selon laquelle cette circonstance ne dispense pas les instances d'asile de s'interroger in fine sur l'existence, pour le demandeur, d'une crainte d'être persécuté ou d'un risque réel de subir des atteintes graves, qui pourraient être établis à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments certains de la cause.* Met betrekking tot deze vraag mbt de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoeker in twijfel trekt, herhaalt de Raad haar constante rechtspraak volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstanties er niet van ontslaat zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond, ondanks deze twijfel, op grond van zekere elementen in de zaak (eigen vertaling) Tevens verwijst verzoekster naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees A person who, because of his experiences, was in fear of the authorities in his own country may still feel apprehensive vis-à-vis any authority. He may therefore be afraid to speak freely and give a full and accurate account of his case. While an initial interview should normally suffice to bring an applicant's story to light, it may be necessary for the examiner to clarify any apparent inconsistencies and to resolve any contradictions in a further interview, and to find an explanation for any misrepresentation or concealment of material facts. Untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case.

7. Verzoekster wijst erop dat zij alles heeft verteld wat zij wist. Meer kan zij niet vertellen. Verzoekster wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoekster weinig aannemelijk zou zijn. Verzoekster wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van haar asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende bepaalt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking [met de eerder door hem gedane verklaringen], dient hij [...] de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren." 8 Verzoekster wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing wijst dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoekster werd niet op de tegenstrijdigheden hieromtrent gewezen. 8. Door de verwerende partij wordt te weinig rekening gehouden met het feit dat verzoekster een heel ander tijdsbesef heeft dan dewelke in de Westerse wereld wordt gehanteerd. In de westerse wereld bestaat een lineair tijdsbesef, dat wil zeggen dat men denkt in termen van verleden, heden en toekomst. De toekomst schept nieuwe mogelijkheden en uitdagingen en is duidelijk anders dan het verleden. Alles is in ontwikkeling. De Somalische cultuur heeft een meer cyclische tijdsbeleving. Alles herhaalt zich op een voorspelbare manier: dag en nacht, zomer en winter, zaaien en oogsten, zonen worden vader, ... Verwerende partij is hieraan voorbij gegaan.

9. Verwerende partij houdt evenmin rekening met het feit dat de zaken waarover verzoekster ondervraagd werd reeds dateren van meerdere jaren terug. Al te makkelijk grijpt verwerende partij terug naar het argument dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in geheugen gegrift zouden moeten zijn. Dit argument is bovendien niet wetenschappelijk onderbouwd: Opdat de asielzoeker in staat zou zijn om zijn verhaal te vertellen aan de asielinstanties, dient hij beroep te doen op zijn autobiografisch geheugen. Het autobiografisch geheugen kan hierbij omschreven worden als "memory for a personal event". Echter,

traumatische ervaringen kunnen de “opslag” en de “raadpleging” van dit autobiografisch geheugen verstoren. Zo werden ernstige wijzigingen in het autobiografisch geheugen aangetoond bij personen met depressie (gelinkt aan trauma) of PTSS. Herinneringen voor traumatische gebeurtenissen zijn opmerkelijk verschillend van normale herinneringen. Zo heeft studie uitgewezen dat wanneer een persoon iets traumatisch ervaart (levensbedreigend of waarbij zijn fysieke integriteit wordt bedreigd of deze van een naaste), de herinneringen van deze ervaring van een andere aard zijn: “The characteristic of traumatic memories is that they are fragments, usually sensory impressions; they may be images, sensations, smells or emotional states. This means that when somebody is interviewed and asked about an experience that was traumatic, and has only, or largely, memories of this fragmentary type, they are unlikely to be able to produce a coherent verbal narrative, quite simply because no complete verbal narrative of their experience exists.” it impliceert dat wanneer de getraumatiseerde asielzoeker wordt bevraagd over een traumatische gebeurtenis – bijvoorbeeld verkrachting of foltering – hij vaak slechts fragmenten of impressies zal hebben, die mogelijk ook de gevoelens oproepen die speelden op het ogenblik van de oorspronkelijke gebeurtenis, zoals angst, schaamte, vernedering, schuld of woede.³² Onderzoek heeft uitgewezen dat, wanneer gesproken wordt over angstige of stresserende herinneringen, onderscheid dient gemaakt te worden tussen enerzijds de “centrale” details van het verhaal – datgene wat belangrijk is voor de kern van het verhaal of de emotionele inhoud van het relaas – en anderzijds de “perifere” details. Hierdoor kan tunnelgeheugen optreden: geheugen dat voor de centrale details goed is maar voor de perifere details slecht. Bij het onderzoek naar verklaringen voor mogelijke discrepanties in een asielzoeker’s relaas van traumatische ervaringen, hebben onderzoekers zich ook toegelegd op wat kan gebeuren bij het herhaaldelijk interviewen van personen waarbij de nadruk wordt gelegd op traumatische ervaringen. Uit deze studie bleek dat meer dan 65% van de details verstrekt door de asielzoekers, veranderde tijdens de verschillende interviews. Voor de traumatische gebeurtenissen wijzigden de perifere details opmerkelijk in vergelijking met de centrale details. Voor veel ondervraagden was bijvoorbeeld de datum geen centraal detail. Hoe langer de tijdsspanne tussen de interviews, hoe meer de details wijzigden voor die personen met hoge PTSS scores en hoe inconsistenter aldus hun relaas. Het onderscheid tussen traumatisch en niettraumatisch geheugen is dus een belangrijke factor die in overweging dient te worden genomen wanneer een oordeel wordt geveld over mogelijke discrepanties in het asielrelaas <http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/CBARAnalysepsy.pdf> 9. Feit is dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om iemand het staat te weigeren. Zo stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n een arrest van 2009: “de Raad herhaalt dat, onder voorbehoud van de eventuele toepassing van de uitsluitingsclausule, de vraag die moet behandeld worden tijdens het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus tenslotte terug te brengen is tot de vraag of de asielzoeker al dan niet reden heeft om vervolging te vrezen op grond van één van de redenen van de Conventie van Genève; dat, hoewel het onderzoek naar de geloofwaardigheid dat gewoonlijk wordt ingesteld, in het algemeen, een noodzakelijke stap is om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze stap de vraag zelf aan de aandacht onttrekt; dat in geval er twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielzoeker, het uiten van twijfels niet van verplichting ontslaat om zich in fine af te vragen of er een vrees voor vervolging bestaat die voldoende zou kunnen aangetoond worden, niettegenstaande deze twijfels, door de elementen van de zaak waar men voor het overige zeker van is. (Eigenhandige vertaling: CCE, 27.366, 14 mai 2009)

10. Verzoekster is de mening toegedaan, dat zij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris – Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die: ‘(...) Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of (...) niet wil inroepen (...)’ Verzoekster vraagt dan ook met aandrang rekening te houden met haar profiel. Cf. Met betrekking tot de concrete vraagstelling en de analyse van de antwoorden die geleid hebben tot de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoeksters profiel. Zeker voor wat betreft Somalië hangt datgene wat beschouwd kan worden als elementaire kennis sterk af van de maatschappelijke positie van de betrokkene. Zijn/haar toegang tot informatie hangt immers af van zijn/haar plaats op de sociale ladder en in het bijzonder van zijn/haar geslacht. In casu heeft verzoekster het profiel van een ongeschoolde Afghaanse huisvrouw die voornamelijk in haar dorp bleef om zich over het huishouden te ontfemen. Het gewicht dat aan het onvermogen om te antwoorden op militairpolitieke vragen gehecht kan worden is bijgevolg quasi nihil. Vragen over het dagelijkse leven, prijzen, elementaire geografie zoals namen van scholen en ziekenhuizen in de buurt, wegen des te meer door. Zowel de vraagstelling, als de interpretatie van de antwoorden op de kennisvragen zouden derhalve moeten aangepast zijn aan het profiel van de verzoekster. (RVV Arrest nr. 13.157 van 26 juni 2008) Er kan niet ontkend worden dat verzoekster een risicoprofiel heeft als alleenstaande vrouw. Verzoekster verwijst naar de positie van alleenstaande vrouwen binnen de Somalische samenleving: Verzoekster is de mening toegedaan dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

11 De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5: "Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoekster is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoekster ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoekster, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan: a) de verzoekster heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoekster beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen; c) de verklaringen van de verzoekster zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoekster heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en e) vast is komen te staan dat de verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd." Welnu, verzoekster legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoekster van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel haar zou profiteren.

12. Verzoekster wijst erop dat zij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen" De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon: a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

13. Verzoekster kan geenszins begrijpen waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Het is duidelijk dat verwerende partij geenszins rekening gehouden heeft met het profiel van verzoekster. De leefwereld van verzoekster beperkt zich tot haar huis en het huishouden. Verzoekster is analfabeet. Verzoekster mocht niet buiten komen. De meeste zaken werden voor haar geregeld. Verzoeker wordt verweten dat zij niet op de hoogte is van de socio-economische context. Dat verzoekster als weduwe hiervan niet op de hoogte was, is in weerwil tot de beweringen van verweerde partij, meer dan logisch. 1

4. Subsidiaire bescherming kan geboden worden aan mensen die geen 'vluchteling' zijn volgens de vluchtelingdefinitie en die in hun land van herkomst te vrezen hebben voor de dood(straf) (artikel 2 EVRM), marteling of onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 3 EVRM) of inbreuk op de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest) of het risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld als gevolg van een (inter)nationaal gewapend conflict (artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU). Behalve artikel 1 Handvest zijn deze bepalingen geïmplementeerd in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

15. Artikel 1 Handvest beschermt tegen inbreuken op de menselijke waardigheid en strekt verder dan artikel 2 en 3 EVRM en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn. De bescherming op grond van artikel 2 en 3 EVRM is alleen aan de orde wanneer er sprake is van een reëel risico op levensbedreigende of onmenselijke of vernederende omstandigheden in de landen van herkomst.

16. De drempel om beschermd te worden op basis van artikel 1 Handvest ligt veel lager. Het potentiële risico (i.p.v. het reële risico) op aantasting van de menselijke waardigheid zou voldoende moeten zijn om tot bescherming over te gaan. De aantasting van de menselijke waardigheid is eerder aan de orde bij kwetsbare mensen, vanwege hun verminderde weerbaarheid, en speelt een rol in kwesties over de verplichting voor staten om te zorgen voor menselijke leefomstandigheden en om te voorzien in bijzondere behoeften van kwetsbare mensen, zoals toegang tot medische zorg en duurzame re-integratie in de maatschappij (ook wanneer die garanties ontbreken in de landen van herkomst). Als blijkt dat in een land van herkomst de leefomstandigheden niet adequaat zijn, waar bovendien niet tegemoetgekomen kan worden aan de bijzondere behoeften van het kind zou artikel 1 Handvest tot (subsidiaire) bescherming van het kind kunnen verplichten. Verzoekster heeft als alleenstaande vrouw binnen de Somalische context bijzondere noden. Het staat buiten kijf dat in het land van herkomst hieraan niet tegemoet kan worden gekomen.

17. Artikel 2 EVRM bevat een positieve verplichting voor staten om passende maatregelen te nemen die het recht op leven waarborgen van alle personen die onder de jurisdictie van de staat vallen. Staten moeten derhalve alles doen wat redelijkerwijs van hen verwacht mag worden om een reëel risico en onmiddellijke bedreiging van het leven te voorkomen. Ontoegankelijkheid van medische zorg/behandeling (wat zou resulteren in een levensbedreigende situatie) in het land van terugkeer kan ook leiden tot schending van artikel 2 EVRM. België moet ervoor zorgen dat voorkomen wordt dat het leven van verzoekster bij terugkeer in gevaar is. Andermaal kan verwezen worden naar de kwetsbare positie van verzoekster.

18. Artikel 3 EVRM en artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, 2011/95/EU, bevatten een positieve verplichting voor staten om effectieve bescherming te bieden in geval van een reëel risico op een minimale graad van ernst van schade door marteling, onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst (het nonrefoulementverbod) of door ernstige en individuele bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (respectievelijk artikel 15b en

15c van de Kwalificatierichtlijn, 2011/95/EU). Ook in andere gevallen waarin mogelijk ernstige schade optreedt, dient subsidiaire internationale bescherming, op grond van artikel 3 EVRM, worden toegekend. Dit kan gaan om direct levensbedreigende omstandigheden of wanneer door afwezigheid van medische behandeling of door een gebrek aan toegang tot medische behandeling een snelle, ernstige en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting optreedt. Of door schade door de gebrekkige (sociaal-cultureleconomische) humanitaire omstandigheden in het land van herkomst, bijvoorbeeld vanwege gebreken in de toegang tot en beschikbaarheid van medische zorg, gebrekkige adequate opvangomstandigheden, de afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk, het opgeven van een persoonlijke identiteit (c.q. door verwestering), of de afwezigheid van scholing. In die gevallen gaat het om een cumulatie van bijzondere individuele risicofactoren in combinatie met de algehele situatie in het land van herkomst. Verzoekster kan dan ook aanspraak maken op de subsidiaire bescherming. Minstens dient gesteld te worden dat al deze zaken niet door verwerende partij werden onderzocht.

19. Verzoekster wenst in te gaan op de categorie Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekster is van oordeel dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat Middle Jubla als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden. Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG voorziet dat een asielzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming als er gegronde redenen zijn dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, door ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie (Aboubacar Diakité tegen CGVS) van 30 januari 2014 preciseert dat de term “binnenlands gewapend conflict” in het kader van subsidiaire bescherming geïnterpreteerd moet worden volgens zijn gewoonlijke betekenis in alledaagse taal: gewapende groeperingen die elkaar of militaire troepen van de Staat bevechten. De term “binnenlands gewapend conflict” moet dus niet geïnterpreteerd worden naar internationaal humanitair recht. Volgens de Kwalificatierichtlijn kan een binnenlands gewapend conflict enkel leiden tot toekenning van subsidiaire bescherming als er gegronde redenen bestaan dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven. Het Hof meent dat er bij de beoordeling van mogelijke toekenning van subsidiaire bescherming geen bijkomende voorwaarden gesteld moeten worden, zoals bijvoorbeeld de intensiteit van het gewapend conflict, het niveau van organisatie van de gewapende troepen noch de duur van het conflict. Verzoekster is van oordeel dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat Middle Jubla als zeer gevaarlijk kan beschouwd worden. Verzoekster verwijst naar 2 internationale rapporten: Verzoekster wijst erop dat er geen twijfels bestaan over haar woonplaats en de datum van vertrek uit Somalië Gezien haar afkomst uit Middle Jubla, haar positie en situatie in deze regio, haar hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient aan verzoekster de subsidiaire bescherming worden toegekend. Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Tevens toont verwerende partij geenszins aan dat de voorwaarden hiertoe vervuld zijn. Uit de rechtspraak kunnen de volgende voorwaarden gedestilleerd worden: o het gebied moet veilig zijn voor de vreemdeling; o de vreemdeling moet er bescherming kunnen krijgen; o het gebied moet veilig te bereiken zijn; en o toegankelijk zijn; o de vreemdeling kan er zich vestigen (sociaal-economische factoren en de in dat kader relevante individueel kenmerken spelen een rol). (zie rechtsoverweging 141 van het arrest in de zaak Salah Sheekh tegen Nederland van 11 januari 2007 (ECLI:CE:ECHR:2007:0111JUD000194804), waar het EHRM oordeelt dat “as a precondition for relying on an internal flight alternative, certain guarantees have to be in place: the person to be expelled must be able to travel to the area concerned, to gain admittance and be able to settle there, failing which an issue under Article 3 may arise, the more so if in the absence of such guarantees there is a possibility of the expellee ending up in a part of the country of origin where he or she may be subjected to ill-treatment.”) Aan deze voorwaarden is geenszins voldaan. Minstens werd dit door verwerende partij niet onderzocht”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden

beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekster op de motieven uit, houdt in dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. Verzoekster slaagt er niet in haar herkomst aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat zij met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Zij ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twifelen aan haar regio van herkomst, herhaalt haar verklaringen hierover en volhardt dat zij wel een toereikende kennis bezit over haar regio, rekening houdend met haar profiel.

4.1.2. Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal echter bijgetreden dat de kennis van verzoekster over (i) haar geografische kennis rond haar beweerde dorp van herkomst; (ii) haar kennis van de onmiddellijke leefomgeving en dagdagelijkse activiteiten; (iii) haar manier van leven in en rond het dorp; (iv) de seizoenen, het vee en de periodes van hogere mobiliteit; (v) de periodes van droogte; en over (vi) de sociaal-politieke context in de regio incoherent, onjuist en gebrekkig overkomt. Tevens stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij vervolgens van haar beweerde geboortedorp verplaatste naar het dorp Jilib bij haar kleinkinderen, waarbij (i) verzoekster verklaarde dat de overheid aan de macht was, terwijl Jibil wordt beschouwd als één van de *de facto* Al-Shabaab hoofdsteden; (ii) verzoekster verklaarde geen weet te hebben gehad van veiligheidsincidenten; (iii) verzoekster de naam van de rivier niet kent; (iv) verzoekster niet veel kan zeggen over het dorp, niettegenstaande zij haar hele leven in een plattelandsdorp heeft gewoond, wat een groot contrast moet zijn geweest; (v) het weinig aannemelijk is dat verzoekster als alleenstaande oudere dame met gezondheidsproblemen, onvoorbereid uit Jibil kon vertrekken met haar drie jonge kleinkinderen en zomaar begon te wandelen en van de eerste de beste automobilist die zij tegenkwam hulp kreeg.

4.1.3. Ter verschoning van haar gebrekkige kennis over haar regio van herkomst, stelt verzoekster dat zij een ongeschoolde alleenstaande (huis)vrouw is. De Raad is echter van oordeel dat zelfs van een ongeschoolde vrouw op leeftijd met haar voorgehouden profiel redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerde land en regio van herkomst. Verzoekster verbleef meer dan vijftig jaar in Sheikh Cali, zodat kan worden aangenomen dat zij minstens gedetailleerde, coherente en correcte verklaringen zou kunnen afleggen over de meest elementaire zaken over haar regio, *quod non in casu*. De Raad benadrukt verder dat ongeschooldheid niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of haar zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Waar verzoekster stelt dat uit het interview duidelijk blijkt dat

verzoeksters intellectuele capaciteiten zeer beperkt waren, dient de Raad vast te stellen dat dit niet zonder meer steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster kon doorgaans antwoorden op de gestelde vragen, die eenvoudig genoeg waren. Er kan niet worden afgeleid dat verzoeksters intellectuele capaciteiten dermate laag waren, dat dit haar zou verhinderen om verklaringen af te leggen omtrent de direct waarneembare en elementaire zaken in haar beweerde regio van herkomst. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast dat verzoeksters kennis over haar regio van herkomst gebrekkig, incoherent, tegenstrijdig en op sommige punten in strijd is met de beschikbare landeninformatie, en kon wel degelijk verwachten dat verzoekster meer kennis zou hebben over de meest elementaire zaken van haar regio.

4.1.4. Het veralgemeend betoog dat de zaken waarover verzoekster werd gehoord reeds dateren van enkele jaren terug en dat er wetenschappelijk onderzoek voorhanden is, die erop wijzen dat traumatische ervaringen een impact kunnen hebben op het geheugen, volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster past deze veralgemeende uiteenzetting niet toe op haar eigen zaak, waarbij zij geenszins aannemelijk maakt waarom er in haar geval niet langer kan worden verwacht dat zij haar directe omgeving en leefwereld zou kunnen omschrijven. In deze benadrukt de Raad ook dat verzoekster geenszins werd gevraagd om zaken strikt in de tijd te plaatsen. Wanneer verzoekster zo bijvoorbeeld werd gevraagd naar het tijdstip waarop Al-Shabaab opkwam, werd haar referentiepunten aangeboden om dit te kunnen schetsen in de tijd aan de hand van de vraag hoe oud haar kinderen op dat moment ongeveer waren en of haar kleinkinderen toen al geboren waren (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 15). Dat de Somalische cultuur een meer cyclische tijdsbeleving heeft, waar alles zich op voorspelbare manier herhaalt, verklaart zo bijvoorbeeld ook niet waarom verzoekster niet in slaagt om de seizoenen correct aan te geven.

4.1.5. Rekening houdend met verzoeksters profiel, als persoon die heel haar leven opgroeide en leefde in een plattelandsdorp dat afhankelijk was van landbouw en veeteelt, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“Hierbij aansluitend moet worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt over jullie manier van leven in en rond het dorp weinig doorleefd zijn en elkaar soms tegenspreken. Het is ten eerste zeer frappant dat u, ondanks het feit dat u verklaart van landbouw en veeteelt geleefd te hebben op het platteland, verklaart dat er slechts twee seizoenen zijn: zes maanden Jilaal en zes maanden Gu. Het is voor iemand met uw profiel compleet onbegrijpelijk dat u niet zou weten dat er vier seizoenen zijn en dat u de seizoenen Deyr en Hagga niet vermeldt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit gebrek aan kennis tast bijgevolg uw algemene geloofwaardigheid zeer sterk aan. Het is bovendien heel moeilijk te geloven dat u op basis van de meer dan vijftig jaar dat u in dezelfde regio woonde niet meer doorleefde verklaringen kan afleggen over periodes van droogte dan dat sommige mensen weggaan als het droog is, en dat er veel vee sterft (NPO, p. 8). Gevraagd of de droogte nog andere gevolgen had, is uw antwoord “nee, je overlijdt wel als je tijd gekomen is” (NPO, p. 8). Gelet op de onmenselijke omstandigheden die de droogtes van 2011 en van 2016-2017 in Oost-Afrika in het algemeen, en Somalië in het bijzonder, met zich meebrachten (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier), is het weinig waarschijnlijk dat uw herinneringen hierover zodanig vaag zijn dat u slechts heel oppervlakkige verklaringen kan afleggen hierover.*

U koppelt bovendien uw incorrecte verklaringen over de seizoenen aan uw verklaringen over het vee en periodes van hogere mobiliteit. Zo verklaart u dat tijdens Gu – die volgens u zes maanden duurt, voldoende voedsel is voor het vee, en ook genoeg melk. U verklaart dat tijdens Jilaal – die volgens u zes maanden duurt – alles uitdroogt, er geen water is en er niet veel te grazen valt voor het vee (NPO, p. 7). Gebaseerd op de vier seizoenen wisselen deze periodes zich echter vier keer per jaar af en niet twee keer per jaar, zo is de piek van de melkproductie bijvoorbeeld in de periodes Gu en Deyr en is de moeilijkste periode om water te vinden Jilaal, die geen zes maar ongeveer drie maanden duurt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over het wat en hoe van deze verplaatsingen: zo verklaart u eerst dat het vee tijdens Jilaal werd meegenomen door de mannen “ver weg van het dorp, andere locaties, waar er wel water was” en dat ze soms maanden, soms één maand, soms twee weken wegbleven en terugkeerden als het weer regende. Wanneer u om verduidelijking wordt gevraagd, verklaart u dat de vrouwen en de kinderen achterbleven (NPO, p. 7). Even later verklaart u, wanneer u wordt gevraagd of u altijd in hetzelfde huis woonde, plots dat u altijd daar was “behalve als we moesten vertrekken in de buurt waar regen gevallen was” (NPO, p. 9). Daarop verklaart u dat de vrouwen wel konden meegaan tijdens Gu, als er regen gevallen was “omdat ze in de buurt blijven” (NPO, p. 9). Daarop gevraagd om te beschrijven hoe dat in uw eigen situatie dan ging, geraakt u niet verder dan “je gaat gewoon mee, ik ging gewoon mijn eigen hut weer in elkaar zetten, in de buurt, op het platteland, waar water was”, en kan u niet meer details geven wanneer u daarnaar gevraagd wordt (NPO, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt hoe ver die verplaatsingen waren, verklaart u dat dit een halve dag, maximum een dag was (NPO, p. 10), en op de vraag hoe lang jullie dan bleven, verklaart u een paar dagen. Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt hoe de oom van uw kleindochters u kon vinden (NPO, p. 18), spreekt u zichzelf bovendien tegen door op dat moment te verklaren “ze wisten wel waar ik gevestigd was (...) ik was altijd op dezelfde plaats”. Bovenop het feit dat u niet in staat bent in detail te vertellen over de verplaatsing en u zichzelf tegensprekt, is het weinig aannemelijk dat een grote groep mensen al hun hutten om de paar dagen zou moeten afbreken en terug opbouwen. Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat de trekking vooral gebeurt tijdens de periode Jilaal

(zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van welke factoren invloed hebben op de prijs van het vee (koeien meer specifiek), des te meer omdat u verklaart dat u met dit geld voedsel en kleren kocht en dit noodzakelijk was (NPO, p. 11). U weet enkel te vertellen dat het vroeger goedkoper was, en nu alles duurder is geworden (NPO, p. 12) en u ontwijkt de vraag of de prijs schommelde doorheen het jaar. Uw excuus dat u dit niet wist omdat u ze niet zelf naar de stad bracht, is weinig overtuigend (NPO, p. 12), des te meer omdat u later verklaarde dat u zelf nog twee jaar in uw levensonderhoud moest voorzien na het overlijden van uw echtgenoot (NPO, p. 19). Dit gebrek aan kennis over de kern van uw leefomgeving, tevens de bron van inkomsten van uw gezin, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde afkomst uit Sheikh Cali.”

Verzoekster onderneemt geen ernstige poging om deze pertinente overwegingen onderuit te halen of hier een nieuw licht op te werpen.

4.1.6. De Raad benadrukt verder dat van verzoekster ook geenszins een uitgebreide kennis van de sociaalpolitieke context in haar regio werd verwacht, doch er werd wel degelijk terecht verwacht dat verzoekster minstens de meest elementaire zaken zou kunnen weergeven. Haar profiel doet hieraan geen afbreuk. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: “U bent bovendien amper op de hoogte van de socio-politieke context in de regio waar u uw hele leven zou hebben gewoond. Gezien uw leeftijd heeft u meerdere opeenvolgende machthebbers meegemaakt, en hoewel er gezien uw profiel van u niet verwacht kan worden dat u hier details over kan geven, mag er van u toch meer verwacht worden dan hetgeen u vertelt. U geraakt namelijk niet verder dan te verklaren dat er Somaliërs aan de macht waren voor Al Shabaab en dat Al Shabaab na hun aankomst niet meer zijn weggegaan en dat er overdag een “soort leger” was van “Somaliërs die niet tot Al Shabaab behoren” (NPO, p. 14). Ook kan u de komst van Al Shabaab op geen enkele manier in de tijd situeren, zelfs niet aan de hand van referentiemomenten in uw eigen leven (NPO, p. 15) en beweert u dat Al Shabaab bij hun eerste aankomst onmiddellijk eisten dat iedereen zich bij hen aansloot (NPO, p. 14). U kan geen doorleefde verklaringen afleggen over de aanwezigheid van Al Shabaab en herhaalt opnieuw dat ze mensen verplichtten om zich bij hen aan te sluiten (NPO, p. 15). Op de vraag of ze belastingen opleggen aan de mensen – een algemeen gekende standaard praktijk van Al Shabaab – antwoordt u “nee dat doen ze niet, ze vermoordden mensen” (NPO, p. 15). U heeft nooit van de Islamitische rechtbanken (ICU) gehoord (NPO, p. 15).”

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt, die deze beoordeling aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt.

4.1.7. De Raad stelt verder vast dat verzoekster geenszins concreet ingaat op de pertinente motieven in de bestreden beslissing, op grond waarvan werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een jaar lang in Jilib heeft verbleven voor zij Somalië verliet. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat: “Er dient voor de volledigheid ook te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt een jaar lang in Jilib te hebben verbleven voor u het land verliet. U verklaart immers dat u de boodschap kreeg dat uw kleindochters alleen waren en daarop besloot naar Jilib te gaan om voor hen te zorgen (NPO, p. 7 en 18). U had uw kleindochters nooit eerder gezien omdat uw dochter alleen naar u kwam (NPO, p. 18). U legt echter zeer vage verklaringen af over hoe u van uw dorp naar Jilib reisde: “ik was meegenomen door de jongen die mij de boodschap heeft gebracht dat de kinderen alleen waren” (NPO, p. 7) en verklaart “ik weet niet precies waar we langs zijn gereden of gelopen” om dan te verklaren dat u een hele nacht aan het lopen was en in de ochtend de stad binnenkwam (NPO, p. 18). U had deze begeleiding nodig omdat u de omgeving niet kende (NPO, p. 18), wat uw profiel van semi-nomade alleen maar verder onderuit haalt.

Naast uw verklaringen over uw verplaatsing van uw dorp naar Jilib zijn ook uw verklaringen over uw verblijf ter plaatse weinig aannemelijk. Bij uw aankomst waren de kinderen “verwaarloosd, en ze waren alleen, ze zaten in een heel slechte situatie” (NPO, p. 18) en jullie kregen onderdak van “die jongen”, Faisal, de oom van de kinderen en broer van hun vader, in de wijk Howlwadaag (NPO, p. 18-19). Hoewel Jilib wordt beschouwd als een van de de facto Al-Shabaab hoofdsteden (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) en Al Shabaab er al zeer lange tijd quasi ononderbroken aan de macht is, verklaart u dat de overheid er aan de macht was. U verklaart ook niets gemerkt te hebben van veiligheidsincidenten, hoewel er volgens beschikbare informatie steeds vele incidenten geweest zijn in Jilib (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook uw verklaring dat “ik zag gewoon mensen die aan het rondlopen waren en die zeiden dat ze bij hen behoorden” lijkt uit de lucht gegrepen en is weinig aannemelijk (NPO, p. 15). U kent de naam van de rivier niet en gebruikt als excuus dat u niet naar buiten ging, waarmee u zichzelf tegensprekt. U had immers aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaard dat u met uw kleinkinderen buiten moest gaan om eten te zoeken en zo op verschillende plaatsen kwam en dat later nogmaals bevestigd (NPO, p. 3-4, p. 19). Ook is het opmerkelijk dat iemand die haar hele leven in een dorp heeft gewoond niets opmerkelijk kan vertellen over de stad, wat toch een zeer groot contrast moet zijn geweest met het plattelandsleven (NPO, p. 19). Zo is uw beschrijving van de weg die u van het huis naar het centrum nam zeer vaag: “huizen, mensen op straat, het was wel een beetje drukker dan waar ik was” en kan u zich geen andere opmerkelijke zaken herinneren. Ook uw beschrijving van het huis waar u daar woonde is even vaag: “huisjes gemaakt van golfplaten, en je had ook bussen, die daar aan het rijden waren” (NPO, p. 19). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u, als alleenstaande oudere vrouw met gezondheidsproblemen, die niet goed te been was, met drie jonge kinderen onvoorbereid uit die plaats kon vertrekken en zomaar begon

te wandelen met uw kleinkinderen en van de eerste de beste automobilist die u tegenkwam hulp kreeg om tot in Kismayo te geraken (NPO, p. 20)."

4.1.8. De Raad moet vaststellen dat verzoekster thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier, en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De omstandigheid dat verzoekster omtrent bepaalde elementen een zekere kennis heeft tentoongesteld, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, die door verzoekster niet worden weerlegd, die pertinent zijn en die door de Raad worden overgenomen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal ook geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoekster in de bestreden beslissing op te nemen.

4.1.9. De Raad acht bovenstaande vaststellingen voldoende opdat, in navolging van de commissaris-generaal, kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit dorp Sheikh Cal in het district Jilib, gelegen in de regio Mibla Juba, later te hebben verbleven in Jilib en dat *"Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Sheikh Cali en later in Jilib heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."*

4.1.10. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit het dorp Sheikh Cal in het district Jilib, gelegen in de regio Middle Juba in Somalië, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar. Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan. Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielpprocedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.5. . Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op

een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES